

Dušan Ludvik | Ljubezenske pesmi

Menuet

Ovčice na travi,
nebeški planjavi —
in mesec pastir.

Pri mlinu v dobravi
pogled vaš sanjavi —
in jaz kavalir.

Na svodu zvezdice:
njih zlate nožice
drobé menuet.

Srcá prepelice
razpno perutnice
in sladek trepet

polzi čez kotanje,
kjer spleta si sanje
mlin, tiho pojoč.

Nesmelo iskanje,
rok lahko vprašanje
prevpilo je noč.

Svileni metuljček
na ustnih vam spi!

Kot zlati kraguljček
poljub zazvoni.

Nedelja

1.

Poletna nedelja s tisoč zvonovi
srebrno zazvoni,
vesela poletna nedelja z glasovi
vse ceste prepoji.

Igrajo se beli balončki v višavi
in veter jih kodra,
roké so si dali otroci na travi,
zdaj Bog se jim smehlja.

Čez čredo marjetic metuljčki vihrajo,
po zraku rajajo,
pa svoje družice si v svate peljajo
in jih napajajo.

Iz božjih ulnjakov se trosijo trume,
po stranpotéh gredó,
med njimi ti plavaš, oblaki in šume
na cesto ti pojó.

Vsa bela in mehka je cesta, ki k tebi
čez travnike beži,
po nji se sprehajajo misli — galebi
vseh mojih mladih dni.

2.

Mehkoboka nedelja,
moja
modrooka nedelja!
Oblaček priplava —
zefir poigrava
se z njim.

Sladkozvoka nedelja,
moja
beloroka nedelja!
Ob reki šumeči,
srebrno blesteči
ležim.

Sončnomila nedelja,
moja
lahkokrila nedelja!
Čez jez gre sto palčkov,
zelenkastih valčkov.
Pojó.

Kodrolasa nedelja,
moja
plavolasa nedelja!
Deklé je pri meni.
Tesnó me okleni,
tesnó!

Da sanjal bom kodre,
da pomnil bom modre
oči.

Plavolasa nedelja,
moja
modrooka nedelja!

Zvon za zvonom zvoni.

Ob morju

V zraku prelep
pluje galeb
v daljno obzorje.

Pada večer,
topli večer.
Poje cikada.

Čoln se peljá,
k tebi vesla
tja za pogorje.

V sladek ta čar
pesem kitar
tiho zapada.

Voda zvoni.
Daleč si ti!
Želje stotere

Smokve že spé,
spava morjé.
Zvezde nad nami.

svoje roké
prožijo v Té
kakor tunjere.

V barkah bedé,
z lučjo lové
ribiči sami.

Ribič zasanjani,
ribič sem jaz,
v mreže spominov
lovim tvoj obraz!

Pesem potepuha

Sam sanjam sredi zime
o zvončkih maja
in, ko srebrim ti rime,
mi čas uhaja
pod prsti pa kot kaplja
v brezbrežje se potaplja.
Veter večno veje.

Dežuje mi v spomine:
nekdo prihaja!
Sneži, sneži v spomine:
nekdo odhaja!
Po njem srce vzdrhteva,
ko v težkih dneh sameva.
Veter večno veje.

Nekje tam za pomoli
me morje miče,
nekje tam za pomoli
daljava kliče
in parnik tam pristaja
in parnik spet odhaja.
Veter večno veje.

Oblaki nad pogorjem
in šum čebele,
vsa jadra za obzorjem,
ve cvetke bele —
vsi, vsi ste meni zvesti
na potepuški cesti.
Veter večno veje.

Kje, kje so naše meje,
v kateri sferi?
Kje srce se ogreje?
Mi Ahasveri!
Od severa do juga
gre naših cest vijuga.
Veter večno veje.

Cvetijo vse daljave
nam potepuhom,
zvonijo vse višave,
kadàr za kruhom
ljubezni brez pokoja
se opoteka hoja.
Veter večno veje.

Za malo cvetko v travi
čez trnje šel bi,
za zlati zvon ljubavi
roké razpel bi,
za smeh pikapolonce,
z oblakov snel bi sonce!
Veter večno veje.

In s polnimi prgišči
sejal bi srečo!
Ujemi jo, poišči!
Glej, vso blestečo,
vse svoje sanje zlate,
zdaj nosim zate, zate!
Veter večno veje.

In spet prihod odhodu
rokó podaja,
odhod spet po prihodu
v prepad zahaja.
Le za klobučkom cvetje
spomin na tvoj obet je.
Veter večno veje.

Pa nekaj je ostalo
vonjave tvoje.
To, kar je še ostalo
od dolge hoje,
čez gore in tolmune
pojó zdaj moje strune.
Veter večno veje.